

ŽURNO!

Ročište 23.10.2014. u 11.00, Avenija Dubrovnik 8/I, soba XYZ

n/r poštovani sudac Ime i Prezime

Na broj: 29. PpG-2456/14

PREKRŠAJNI SUD U ZAGREBU

Okrivljenici:

I. N _____, OIB: _____

_____ 1 _____ S _____

II. M _____, OIB: _____

_____ 2
1 _____ S _____

PISANA OBRANA

Pred Naslovnim sudom u tijeku je prekršajni postupak protiv okrivljenika zbog navodnog prekršaja iz članka 77. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (*dalje u tekstu: ZZPOZB*), koji prekršaj čak nije niti ispravno inkriminiran prekršajnim zakonodavstvom, a osobito nije zadovoljeno načelo zakonitosti iz čl. 2. st. 3. Prekršajnog zakona (*NN 107/07, 39/13 i 157/13, dalje u tekstu: PZ*), o čemu detaljnije u nastavku.

I. Okrivljenici će gledati da pristupe zakazanom ročištu, no nevezano uz to isti se temeljem odredbe čl. 128. st.3. PZ-a **pisanom obranom očituju na pravno i činjenično neosnovane navode iz obaveznog prekršajnog naloga, iskazuju da nisu krivi za navodni prekršaj koji im se stavlja na teret te ujedno prilažu i predlažu odgovarajuće dokaze odnosno dokazna sredstva s osobitim osvrtom na važeće pravne norme obzirom da Ministarstvo zdravlja (*dalje i kao: Ministarstvo*), koje je iniciralo prekršajni progon, čini se nažalost nedovoljno dobro poznaje ili uopće ne poznaje važeće pravo u EU i u RH, pa se uzročno tome niti ne pridržava istoga. Opće je poznato pravno načelo Ignorantia iuris nocet (*nepoznavanje prava šteti*) koje ne opravdava i ne ispričava onoga adresata koji ne poznaje pravo, ali u ovom slučaju mi trpimo štetne posljedice tuđeg neznanja, budući da Ministarstvo selektivno, nedopušteno i pogrešno tumači jedan članak jednog propisa nauštrb cijelog niza Konvencija i propisa, tj. cijelog niza odredbi (*mnoge od kojih su više po pravnoj snazi te derogiraju tu jednu nižu odredbu, koja opet sama za sebe ne zadovoljava pravne standarde načela vladavine prava i načela zakonitosti*), koje detaljno i precizno navodimo i u Prigovoru protiv Obaveznog prekršajnog naloga te još detaljnije u ovoj pisanoj obrani. Budući je Sud značajno pravno potkovaniiji tražimo da se žurno zaustave radnje**

Ministarstva, kojima se krše naša temeljna ljudska i roditeljska prava, kao i prava našeg djeteta - potencijalnog pacijenta (*do kojih je Ministarstvu navodno stalo i koju „brigu iskazuje“ na vrlo čudan te etički i pravno neprihvatljiv način!?*). Djelo koje nam se stavlja na teret uopće nije niti može biti prekršaj tj. nije kažnjivo iz nadalje detaljno opisanih pravnih razloga.

Mi smo kao odgovorni roditelji odgodili određeni medicinsko-preventivni tretman našeg djeteta (*tj. cijepjenje određenim cjepivima*), za vrijeme dok ne budemo propisno informirani i uvjereni u to da nečime čime bismo deklarativno trebali unaprijediti „zdravstveni status“ našeg djeteta M_____, nećemo naše dijete izložiti kratkoročnim i dugoročnim zdravstvenim rizicima in concreto koje mi nismo spremni preuzeti. Mi nismo nikakvi „antivakcinalisti“, jer je naš stariji sin primio većinu cjepiva, budući tada nismo imali današnje iskustvo i spoznaje, a k tome smo nekritički poklonili povjerenje zdravstvenom sustavu iako kao što ćemo kasnije navesti postoje stvari i različita iskustva unutar zdravstvenog sustava koje itekako pozivaju na pojačanu pažnju i kritičko promišljanje. Naime, s našim starijim sinom koji je inače primio većinu cjepiva, imali smo traumatičnu situaciju u rodilištu. On se rodio urednim prirodnom porodom (*nakon uredne trudnoće*) i bio je ocijenjen s Apgar 10, te je neprekidno bio s majkom u sobi uz naravno pojedine „rutinske“ tretmane koje je zdravstveno osoblje rješavalo bez previše pojašnjavanja majci koja se oporavljala od poroda. U jednom času ležeći u svom bolničkom krevetiću X_____ je poplazio uslijed nerazjašnjenog prestanka disanja te je njegova majka (*ružno je reći: II. okrivljenica*) srećom to primijetila i izjurila na hodnik tražeći pomoć, pa je mali X_____, koji je po porodu primio od zdravstvenih djelatnika sve što se „pod normalno daje“ završio na odjelu intenzivne njege. Otprilike nakon 24 sata bio je vraćen k majci u sobu uz usmeno objašnjenje da su srce i pluća „u redu“ i bez daljnjih objašnjenja, informacija ili barem indicija što je moglo prouzročiti tako nešto. Kada smo idući dan bili otpušteni iz bolnice shvatili smo da cijeli taj mučni događaj uopće nije nigdje evidentiran, tj. nije evidentiran u nama danoj dokumentaciji od strane bolničkih neonatologa, a kamoli da bi bio i kauzalno opisan te razjašnjen, makar i u pokušaju. Iako smo poslije takve traume još dugo vremena provjeravali i danju i noću diše li naš sin, i dalje smo jedno dulje vrijeme nekritički vjerovali zdravstvenim djelatnicima te smo kao i većina drugih roditelja dozvoljavali da ga cijepe, bez da točno znamo kojim su ga cjepivom cijepili, koje su nuspojave, je li on preosjetljiv na pojedine komponente cjepiva i što trebamo pratiti te kako reagirati, jer nam nitko nije prethodno davao barem Upute o lijeku, da baš ne budemo tabula rasa te da u nekom nepredviđenom slučaju možemo reagirati pravovremeno i na odgovarajući način!? Nakon što je naš X_____ s nepune 3 godine počeo imati ozbiljne respiratorne probleme (par vrlo teških akutnih bronhitisa, sa odlascima na Srebrnjak), pri čemu su nam rekli da je ustanovljeno da je alergičan na grinje i prašinu, te da bi trebao ići na trajnu terapiju kako ne bi obolio od astme, bila je to situacija u kojoj smo morali odlučiti hoće li naše dijete završiti kao kronični potrošač „kemije“ tj. lijekova ili ćemo mu pokušati pomoći nekim manje agresivnim tehnikama, uključujući i sve moguće prirodne tehnike. Ovo je tim više bilo čudno jer nitko iz obitelji s obje strane nema nikakvih respiratornih tegoba niti ima takve alergije. U iduće 3 i pol godine uz pomoć homeopatije i raznih prirodnih dodataka prehrani, naš sin nije pio nikakvu kemijsku terapiju i nije išao više na Srebrnjak niti je obolio od astme. Svatko je slobodan sam procijeniti jesu li naša gornja iskustva povećala ili opravdano narušila naše povjerenje u zdravstveni sustav koji tako radi „pod normalno“, uz časne iznimke koje onda zbog toga imaju problema bilo s HZZO-om, Ministarstvom ili s nekim svojim nadređenima. Tako smo u slučaju rođenja našeg sina M_____, potpuno uobičajeno promišljali kao i svatko kome se nude određene zdravstvene usluge, tretmani ili lijekovi, a tu su došla do izražaja i naša nažalost bogata

prijašnja iskustva. Cjepivo, i ono koje se nabavlja u postupku javne nabave **po kriteriju najniže cijene(!!!)** i poslije nudi našoj djeci, jest lijek, a **podaci proizvođača o svakom takvom lijeku** (čak i iz podataka onoga tko to nudi na tržištu postoje razlozi za zabrinutost, a kako bi tek bilo kada bi naša nadležna tijela raspolagala sredstvima, opremom i ljudstvom za provođenje detaljnih analiza, u kojima proizvođač ne bi imao toliki utjecaj na konačne rezultate) **dostupni su na web stranicama hrvatske Agencije za lijekove i medicinske proizvode u Bazi lijekova** – pitanje je samo koliko roditelja to zna i tko uopće ima tehničke preduvjete za takav način traženja informacija, a još je veće pitanje zašto se svim roditeljima prije donošenja njihove odluke, u postupku koji bi trebao služiti prethodnom nepristranom informiranju, ne daju preslike ili isprinti Uputa o konkretnom lijeku koji se unosi u tijelo njihovog djeteta!? Puno toga iz naše hrvatske svakodnevice bi se moglo navesti, a što je daleko od najviših stručnih, etičkih i pravnih standarda, pa zar bi onda naše odgovorno ponašanje trebalo biti predmetom ovakvog „lova na vještice“ od strane pojedinih djelatnika Ministarstva i pripadnika zdravstvenog establishmenta!? Nama je neprofesionalnom i gotovo iznuđenom izjavom (koja je naslovljena kao „Izjava o odbijanju obveznog cijepjenja“ i u kojoj nije objektivno i nepristrano prezentirana konkretna situacija u kojoj smo mi željeli i trebali potpisati „Izjavu o odgađanju obveznog cijepjenja“, ali nam to nitko nije ponudio!?) uskraćena slobodna odluka, potpuna informiranost i samostalno odlučivanje o ovako važnoj stvari koja se tiče našeg voljenog djeteta. Dokaz gornjih tvrdnji jesu i sve represivne radnje, naknadno poduzete prema nama od strane određenih organa, povodom kojih smo se dužni braniti od neistinitih kvalifikacija i optužbi, kao i podvaljivanje jednog iznimno pravno i medicinski nekorektnog i neprofesionalnog obrasca kojeg su nazvali „Izjava o odbijanju obveznog cijepjenja za vlastito dijete o kojem se skrblim“ i koji obrazac uopće ne odgovara istini, a nije u skladu niti sa liječničkom etikom. Da je tome tako može se jednostavno utvrditi i uvidom u obrazac **Izjave o odbijanju kojom se odbija preporučeni, odnosno terapijski postupak** objavljen od strane Hrvatske liječničke komore, kao pomoćno sredstvo za slične situacije kada pacijenti nisu skloni poduzeti određene ponuđene ili preporučene tretmane, koje situacije u liječničkom vrlo teškom i odgovornom poslu nisu toliko rarietne (izvor: <http://www.hlk.hr/fgs.axd?id=3594>). Već i površna usporedba dovoljna je za utvrditi koji je od dvaju obrazaca sukladan Hipokratovoj zakletvi, liječničkoj etici i pravilima struke, a koji nije!? Vidi se da temelj takve izjave (da bi ona bila valjana) mora biti „**slobodna volja utemeljena na potpunom obaviještenosti**“, a nikako zastrašivanje i čudnovate formulacije kojima tu ne bi smjelo biti mjesta, a osobito u trenucima kada se netko još oporavlja od poroda i pokušava se upoznati sa tek rođenim jedan ili dva dana „starim“ članom obitelji, koji je u centru pažnje cijele obitelji i na kojeg se brižno i sa posebnim oprezom pazi da ne bude gladan, kao i da dobije sve što bi mu trebalo i što bi bilo najbolje za njegov razvoj u tom trenutku (bez obzira na cijenu)!?

Čak i kada bi Sud prihvatio netočnu kvalifikaciju Ministarstva i konkretne zdravstvene djelatnice (koja radi također pod neprimjerenom prijetnjom represivnih mjera pa je lako moguće da to negativno utječe na odnos liječnik-pacijent i nužno potrebno povjerenje u jednom takvom odnosu te onemogućava uobičajenu profesionalnu komunikaciju važnu u sličnim situacijama) na jednom takvom obrascu o „odbijanju obveznog cijepjenja“, naše postupanje je posve legitimno tj. zakonito, a isto je utemeljeno na Zakonu o potvrđivanju **Konvencije o zaštiti ljudskih prava i dostojanstva ljudskog bića u pogledu primjene biologije i medicine: Konvencije o ljudskim pravima i biomedicini (NN MU 13/2003)**, čije odredbe su sukladno članku 134. Ustava RH **po pravnoj snazi iznad zakona** (tako i iznad Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti). Sukladno čl. 115. st. 3. Ustava RH „Sudovi sude **na temelju Ustava, zakona,**

međunarodnih ugovora i drugih važećih izvora prava., Izdvajamo najvažnije isječke te naglašavamo da je u Preambuli iste Konvencije jasno i nedvosmisleno rečeno:

„Države članice Vijeća Europe, druge države i Europska zajednica, koje su potpisnice ove Konvencije,

Imajući na umu **Opću deklaraciju o ljudskim pravima**, koju je proglasila Opća skupština Ujedinjenih naroda 10. prosinca 1948,

Imajući na umu **Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda** od 4. studenoga 1950.,

...

Također imajući na umu **Konvenciju o pravima djeteta** od 20. studenoga 1989.,

Smatrajući da je cilj Vijeća Europe postići veće jedinstvo među svojim članicama te da je jedan od načina kojim valja postići taj cilj očuvanje i daljnje ostvarivanje ljudskih prava i temeljnih sloboda,

...

Uvjerene u potrebu da se ljudsko biće poštuje kao pojedinac i kao pripadnik ljudske vrste, te priznajući važnost osiguranja dostojanstva ljudskog bića,

Odlučujući da poduzmu takve mjere kakve su potrebne za zaštitu ljudskog dostojanstva i temeljnih prava i sloboda pojedinca u pogledu primjene biologije i medicine,

Dogovorile su se kako slijedi:

Članak 1.

SVRHA I PREDMET

Stranke ove Konvencije štite dostojanstvo i identitet svih ljudskih bića i **jamče svima, bez diskriminacije, poštovanje njihova integriteta i drugih prava i temeljnih sloboda u pogledu primjene biologije i medicine.**

Članak 2.

PRIMAT LJUDSKOG BIĆA

Interesi i dobrobit ljudskog bića imaju prednost nad samim interesom društva ili znanosti.

...

Članak 4.

PROFESIONALNI STANDARDI

Svaki zahvat na području zdravstva, uključujući istraživanje, **mora se provoditi u skladu s relevantnim profesionalnim obvezama i standardima.**

II. Poglavlje

PRISTANAK

Članak 5.

OPĆE PRAVILO

Zahvat koji se odnosi na zdravlje može se izvršiti samo nakon što je osoba na koju se zahvat odnosi o njemu informirana i dala slobodan pristanak na njega.

Toj se osobi prethodno daju odgovarajuće informacije o svrsi i prirodi zahvata kao i njegovim posljedicama i rizicima.

Dotična osoba može slobodno i u bilo koje vrijeme povući svoj pristanak.

Dio iz Preambule je osobito važan jer pojedinci potpuno pogrešno žele ostaviti stručnu i drugu javnost, u uvjerenju da postoje navodne kolizije propisa (*pa da bi netko trebao tumačiti čemu dati prednost*), iako su stranke potpisnice Konvencije jasno istaknule da ista ima za cilj „*daljnje ostvarivanje ljudskih prava i temeljnih sloboda*“ i da je ona imala na umu npr. i **Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda** iz 1950. te **Konvenciju o pravima djeteta** iz 1989., odnosno da je riječ o nastavku i nadogradnji temeljnih ljudskih prava i sloboda. Ono što se javno ne govori jest činjenica da čak i kada bi netko želio forsirati ta promašena tumačenja, onda primjenom temeljnih pravnih načela **Lex posteriori derogat priori** te **Les specialis derogat legi generali**, opet ne bi bilo dvojbe da se primjenjuje citirana Konvencija koja je kasnije donesena i koja na potpuno jasan i nedvojben način uređuje konkretno i specijalno pitanje – u ovom slučaju bi to bilo temeljno pravo na slobodan informirani pristanak te pravo da interesi pojedinca imaju prednost pred interesima društva. U Republici Hrvatskoj umjesto svojeg djeteta navedene odluke donose isključivo njegovi zakonski zastupnici, tj. u konkretnom slučaju isključivo mi kao roditelji našeg djeteta, **potpuno slobodno, a nikako ne pod prisilom ili uz prijetnje i putem represivnih mjera** (*neki demagozi koji ne poznaju pravo, čak tvrde da to nije prisilno cijepljenje i u nekim slučajevima iznuđena suglasnost, nego samo slobodna odluka uz uvjetnu prekršajnu odgovornost, ako se pojedinac slobodno izjasni za tzv. „krivu odluku“ – odgodu ili trajno odbijanje cijepjenja*).

Na veliku žalost nekih lobija, odluku o tome ne donose birokrati bilo koje struke, niti statističari, a na sreću niti prodajni predstavnici farmaceutskih tvrtki, nego isključivo roditelji, odnosno zakonski zastupnici djeteta.

Jedan dio prijespomenutih potpuno neosnovano i promašeno pokušava stvoriti konfuziju i strah pa potom u toj konfuziji nametnuti neko svoje rješenje (*prateći trag novca moglo bi se otkriti još štošta, ali to nije tema...*) – u konkretnom slučaju cijeli „imunizacijski arsenal“ za čiju učinkovitost i/ili štetnost u RH proizvođači niti jamče (*npr. „Kao što je slučaj i s drugim cjepivima, ENGERIX B za djecu ne mora nužno biti potpuno učinkovit u zaštiti od hepatitisa B. Niz čimbenika, poput starije dobi, spola, prekomjerne težine, pušenja ili nekih dugotrajnih zdravstvenih problema mogu smanjiti Vašu imunološku reakciju na cjepivo.“ – vidi str. 2. Upute o lijeku i „Kao i kod ostalih cjepiva, zaštitni imuni odgovor možda se neće postići u svih cijepjenika.“ – vidi str. 3. Sažetka opisa svojstava lijeka*), a niti odštetno odgovaraju za eventualne uzročne štete što je također upozoravajući signal za mnoge potencijalne korisnike njihovih proizvoda i razlog za opravdanu sumnju onih koji malo dublje zagrebu u konkretno područje. Ovime uopće ne mislimo ulaziti u područje u kojem niti medicinska struka nije jednoglasna (**vidjeti uz Prigovor: članak prof.dr.sc.Željka Poljaka, alergologa i kliničkog imunologa, Liječničke novine br. 105/2011, po potrebi možemo dostaviti još na stotine stranica različitih znanstvenih istraživanja i mišljenja brojnih stručnjaka, ali ovdje nije tema medicinska ne/učinkovitost pojedinog cjepiva, nego su to elementarni standardi za funkcioniranje zdravstvenog sustava kojima se nužno traži međusobno povjerenje, komunikacija i suradnja**

između liječnika i pacijenta, jer bi u protivnom taj sustav postao sličniji veterinarskoj stanici u kojoj nitko ne pita životinju želi li ona primiti nešto ili ne, s time da i veterinarska stanica čini se ima više standarde, jer se tamo traži pristanak vlasnika životinje, dok se ovdje roditelje i zakonske zastupnike djece pokušava suspendirati u njihovom najprirodnijem i najosnovnijem pravu!?). Važno je naglasiti da je **naše roditeljsko pravo da** poučeni brojnim neposrednim i posrednim negativnim iskustvima sa cjepivima, **slobodno donesemo svoj sud o istom kao i odgovarajuću roditeljsku odluku.** Slično kao što u kaznenom i prekršajnom pravu važi načelo In dubio pro reo, tako i mi roditelji u sumnji u što vjerovati (jer se većina zdravstvenih djelatnika zakonski prisilno uključeni u postojeći hrvatski represivni i nazadni sustav, bavi najviše represivnim mjerama, umjesto da snagom argumenata, dijeljenja informacija i uvažavanja eventualnih neslaganja i/ili iskustava druge strane podižu i unaprjeđuju kvalitetu usluga našeg zdravstvenog sustava zadobivanjem povjerenja onog pacijenta ili njegovih roditelja koji iz bilo kojeg razloga dvoje što učiniti), imamo isključivo pravo donijeti odluku u ime vlastitog djeteta i to onu za koju smatramo da je bolja ili manje riskantna. Sigurno da naše dijete nitko ne voli više od nas - njegovih roditelja.

Sve je više sudskih presuda i/ili nagodbi diljem svijeta (o silnim isplaćenim naknadama štete da ne govorimo) koje otkrivaju da cjepiva nisu bezopasna, nego upravo suprotno da su potencijalno vrlo opasna. Iz toga razloga također je ključno da se roditeljima ne krši Konvencijski priznato pravo na informirani i slobodni pristanak, kako se ne bi dogodilo da država istima, u najgorim slučajevima, naknadno isplaćuje goleme odštete, u kojoj isplati odštete se tragikomično događa da oštećenici, kao također porezni obveznici, posredno isplaćuju sami sebi odštetu, jer država isplaćuje odštetu iz novca svih poreznih obveznika (dakle i oštećenika). Niti RH nije izuzetak, pa se tako u npr. sudskom slučaju u kojem je isplaćena milijunska odšteta od strane RH (proizvođač samo zarađuje, a lišen je svake odgovornosti – tako postavljen sustav nužno se odražava i na gubitak povjerenja, ali i na snižavanje kvalitete proizvoda, jer su poslovne politike svih, pa tako i farmaceutskih korporacija danas vođene pretežito ili čak isključivo profitom!?) zorno vide potencijalno razorne posljedice ne samo po pojedinca i njegovo zdravlje i kvalitetu života, nego i po Državni proračun, a iz konkretne presude VSRH br. Rev 79/07-2 od 10.06.2009. izdvajamo odabrane isječke:

"...u ovom konkretnom slučaju cjepivo protiv dječje paralize predstavlja opasnu stvar. Radi se o živom cjepivu koje i usprkos propisanog provjeravanja zdravstvenog stanja osobe koja se ima cijepiti može dovesti do nepoželjnih sporednih nuspojava kao što je to bilo u konkretnom slučaju. Kod mlt. 1.tužitelja M. Z. je došlo do komplikacija, jer je nakon primanja prvog od predviđena tri cjepiva protiv dječje paralize obolio od te bolesti i to unatoč činjenici da se radi o ispravnom cjepivu... Zato oboljenje maloljetnog tužitelja nije tako objektivno nepredvidljiv i neuklonjiv događaj koji bi Republiku Hrvatsku oslobodio od njezine objektivne odštetne odgovornosti u ovom slučaju..."

Na strani nadležnog Ministarstva zdravlja dostupna je i **Opća deklaracija o bioetici i ljudskim pravima** koju je 33. generalna konferencija UNESCO-a donijela 19. listopada 2005., a koja također jasno uređuje navedena pitanja (odabrani isječci):

„Članak 3. - Ljudsko dostojanstvo i ljudska prava

1. *Ljudsko dostojanstvo, ljudska prava i temeljne slobode moraju se poštivati u cijelosti.*
2. *Interesi i dobrobit pojedinaca trebaju imati prioritet nad samim interesom znanosti ili društva.*

Članak 5. - Autonomija i osobna odgovornost

Treba se poštivati autonomnost osoba u donošenju odluka uz preuzimanje odgovornosti za te odluke i uz uvažavanje autonomnosti drugih. ...

Članak 6. - Pristanak

*1. Bilo koja **preventivna**, dijagnostička i terapijska **medicinska intervencija** može se provesti **samo uz prethodni i slobodni pristanak** dotične osobe koji podrazumijeva dobivanje dostatnih informacija. Kada je prikladno, dotična osoba treba izraziti svoj pristanak a može ga i povući u bilo koje vrijeme i iz bilo kojeg razloga bez nepovoljnih posljedica i šteta. ...“*

Stručna i pravna teorija također potvrđuje navedeno, pa tako **Amnon Carmi**, predstojnik UNESCO-ve Katedre Sveučilišta u Haifi, u uvodu knjige **Informirani pristanak** navodi sljedeće:

"Temeljna prava čovjeka zasnivaju se na priznanju čovjekova statusa kao ljudskog bića, nepovredivosti njegova života i činjenici da je rođen slobodan i da će uvijek biti slobodan.

Uvažavanje vrijednosti i želja pojedinca dužnost je koja postaje čak i jačom ukoliko pojedinac postane ranjiv.

*Budući da su autonomija i odgovornost svake osobe, uključujući i one kojima je potrebna zdravstvena skrb, prihvaćene kao važne vrijednosti, **donošenje ili sudjelovanje u donošenju odluka** koje se tiču vlastitog tijela ili zdravlja (moja opaska - ili osobe za koju mi skrbimo i odgovaramo - npr. dijete) **mora biti opće priznato kao pravo.**"*

Prof. dr. sc. Ksenija Turković, trenutna sutkinja **Europskog suda za ljudska prava u Strasbourgu**, a koja na **Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu** između ostalog predaje i izborni predmet **"Medicina i pravo"** u svojem radu **"Informirani pristanak i pravo na odbijanje tretmana u RH"** navodi koji su i kakvi standardi važeći u RH:

"Informirani pristanak ima pravnu, etičku i kliničku dimenziju.

Pravno gledano institut informiranog pristanka traži od liječnika priopćiti pacijentu određene informacije **kako bi dobio njegov pristanak za provođenje liječničkog postupka**, i to **bilo kojeg liječničkog postupka**.

S **etičkog** aspekta institut informiranog pristanka pridonosi poštovanju autonomije osobe pri donošenju medicinski relevantnih odluka. Pacijent je taj koji mora donijeti odluku i potom s tom odlukom živjeti.

Iz **kliničke** perspektive informirani pristanak otvara mogućnost za suradnju liječnika i pacijenta glede utvrđivanja bolesti i odabira odgovarajućeg tretmana. Informirani pristanak i zajedničko donošenje odluke poboljšavaju odnos liječnika i pacijenta, povećavaju njihovu suradnju i smanjuju rizik pokretanja sudskih postupaka zbog nesavjesnog postupanja liječnika.

No glavna svrha informiranog pristanka je potvrditi autonomiju pacijenta, promovirati njegova prava na samoodređenje i osigurati poštovanje pacijenta kao ljudskog bića. Donošenje odluka i sudjelovanje u donošenju odluka o vlastitom zdravlju priznaju se danas kao pacijentovo ljudsko pravo."

Govoreći o međunarodnom pravu koje obvezuje i RH, svakako treba naglasiti i da je pravo na fizički integritet apsolutno pravo zajamčeno člankom 3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Jednako tako, **Povelja o temeljnim pravima Europske unije iz 2010. godine (2010/C 83/02 dalje u tekstu: Povelja)** jasno potvrđuje sve gore navedeno, a u izdvojenom dijelu Preambule kaže se:

„...Unija se temelji na nedjeljivim, univerzalnim vrijednostima ljudskog dostojanstva, slobode, jednakosti i solidarnosti; **Unija se temelji na načelima demokracije i vladavine prava. Ona pojedinca postavlja u središte svog djelovanja uspostavom statusa građana Unije i stvaranjem područja slobode, sigurnosti i pravde.** ...“, dok u sljedećim svojim odredbama jasno potvrđuje naša ljudska prava, ali naša prava kao građana EU i RH, kao punopravne članice EU:

GLAVA I.

DOSTOJANSTVO

Članak 1.

Ljudsko dostojanstvo

Ljudsko dostojanstvo je nepovredivo. Ono mora biti poštovano i zaštićeno. ...

Članak 3.

Pravo na cjelovitost osobe

1. Svatko ima pravo na poštovanje njegove ili njezine tjelesne i duhovne cjelovitosti.

U području medicine i biologije osobito se mora poštovati sljedeće:

slobodni pristanak osobe o kojoj je riječ, na temelju njezine obaviještenosti i u skladu s postupcima utvrđenima zakonom;

...

Članak 4.

Zabrana mučenja i neljudskog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja

Nitko ne smije biti podvrgnut mučenju, neljudskom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju.

Odredbe Povelje pravno su obvezujuće i za RH, jer se člankom 6. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji (UEU) propisuje da „*Unija priznaje prava, slobode i načela određena Poveljom Europske unije o temeljnim pravima [...], koja ima istu pravnu snagu kao Ugovori.*” Povelja stoga čini primarno zakonodavstvo EU-a. Kao takva, ona predstavlja parametar prema kojemu se ispituje valjanost sekundarnog zakonodavstva EU-a i nacionalnih mjera. Pravo na fizički integritet odražava **načelo nepovredivosti ljudskog tijela**. Ovo načelo ima dva aspekta: **zabranu trećim stranama po pitanju intervencija na tijelu osobe** te **ograničavanje njihove moći da raspoložu tijelom te osobe.** Sva prava koja zakon mora osigurati svim ljudskim bićima predstavljaju viši standard koji je - u nekom smislu - iznad zakona i kojega se potrebno pridržavati. **Ljudska prava predstavljaju skup pravila koje nijedna vlast ne bi smjela zanemariti niti ga na bilo koji način ugrožavati.**

II. Cijeli naš roditeljski postupak, utemeljen je i na profesionalnim obvezama i standardima medicinske struke, kao i na cijelom nizu domaćih propisa koji jasno uređuju odnos liječnik – pacijent, kao jedan poseban odnos u kojem je međusobno povjerenje najvažniji čimbenik, a da ne spominjemo činjenicu da se sve ono što je liječnik obavljajući svoju dužnost saznao, smatra liječničkom tajnom. Naš je dojam da pojedini „birokrati“ tj. pojedine institucije svojim nezakonitim djelovanjem značajno ugrožavaju i narušavaju važeće profesionalne standarde, ne samo novčanim kažnjavanjem pojedinih liječnika ili opomenama i drugim „prijetnjama“, nego i nametanjem različitih drugih obveza koje su u izravnoj suprotnosti ili ozbiljno ugrožavaju propise i temeljna načela i medicinsku etiku (*dokazi su brojni, a u prilogu Prigovora dostavili smo i Mišljenje Povjerenstva za medicinsku etiku i deontologiju Hrvatskog liječničkog zbora od 4. siječnja 2012. koje također potvrđuje da „prisilno cijepljenje nije u skladu s liječničkom etikom“*). Donositelji i provoditelji Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti čije pojedine odredbe su u suprotnosti sa brojnim ovdje navedenim domaćim i međunarodnim propisima, ne razmišljaju niti o tome da time dovode liječnike u potencijalnu situaciju odgovornosti za kazneno djelo nesavjesnog liječenja po čl. 181. Kaznenog zakona. Oni također ne brinu ili ne znaju da su sve činjenice u vezi našeg sina (*pacijenta*) čije bi objavljivanje drugim osobama štetilo ili moglo štetiti bilo kome, izričito podvedene pod pojam liječničke tajne upravo kako bi se gradilo i štitilo povjerenje koje je temelj na kojem počiva odnos pacijenta i liječnika te etički i profesionalni kodeks medicine, a ne radi dodatnog povećanja represivnih mjera, koje su osim što su neetične, ujedno i protivne međunarodno priznatim temeljnim ljudskim pravima i brojnim ovdje navedenim Konvencijama i propisima. Samim time prisiljeni smo biti još temeljitiji i detaljniji u svojim promišljanjima i odlučivanju o tome što je u najboljem interesu našeg djeteta.

Ne navodeći sve vrlo brojne odredbe ističemo činjenicu da **Zakon o liječništvu (NN 121/03, 117/08)** sve navedeno jasno propisuje, a izdvajamo odabrane isječke:

„**MEĐUSOBNI ODNOSI LIJEČNIKA I PACIJENATA**

Članak 19.

Svi postupci medicinske prevencije, dijagnostike i liječenja moraju se planirati i provoditi tako da se očuva ljudsko dostojanstvo, integritet osobe i prava pacijenata, a posebno pravo na informiranost i samostalno odlučivanje.

Liječnik je dužan u odnosu prema pacijentima postupati primjenjujući i poštujući odredbe posebnih zakona koji reguliraju prava pacijenata te odredbe Kodeksa Hrvatske liječničke komore.

KODEKS MEDICINSKE ETIKE I DEONTOLOGIJE

Članak 45.

Skupština Komore donosi Kodeks medicinske etike i deontologije.

Kodeks medicinske etike i deontologije, polazeći od humanističkih načela i temeljnih vrijednosti društva, utvrđuje načela i pravila **kojih se liječnici moraju pridržavati pri obavljanju svog zvanja.**

DISCIPLINSKE POVREDE

Članak 50.

Liječnik je disciplinski odgovoran ako:

- **povrijedi odredbe ovoga Zakona,**
- **povrijedi Kodeks medicinske etike i deontologije Komore,**
- obavlja nestručno liječničku profesiju,
- svojim ponašanjem prema pacijentu, drugom liječniku ili trećim osobama povrijedi ugled liječničke profesije,
- ne ispunjava Statutom ili drugim općim aktom određene članske obveze prema Komori.

Kaznena i prekršajna odgovornost liječnika ili disciplinska odgovornost u zdravstvenoj ustanovi, trgovačkom društvu ili drugoj pravnoj osobi koja obavlja zdravstvenu djelatnost ne isključuje disciplinsku odgovornost liječnika pred Komorom.“

U vezi s time izdvajamo i odabrane isječke **Kodeksa medicinske etike i deontologije** iz 2006. (objava i u NN 55/2008):

Članak 1.

...

3. Liječničku će pomoć pružati jednako svima bez obzira na dob, spol, rasu, narodnost, vjeru, političko uvjerenje, društveni položaj ili bilo koje druge okolnosti, **poštujući pri tome ljudska prava i dostojanstvo osobe.**

4. Svim svojim sposobnostima čuvat će plemenitu tradiciju liječničkog poziva održavajući visoke standarde stručnog rada i etičkog ponašanja prema **pacijentu** i njegovim bližnjima te **zdravim osobama.**

Članak 2.

...

4. **Poštovat će pravo duševno sposobnog i svjesnog pacijenta da dobro obaviješten slobodno prihvati ili odbije pojedinog liječnika, odnosno preporučenu liječničku pomoć.** Kad pacijent nije sposoban o tome odlučivati, o tome odlučuje njegov zastupnik. Ako zastupnik nije nazočan, liječnik će, ako se s odlukom ne može pričekati, primijeniti, po svom znanju, najbolji način liječenja.

5. **Pregled i pružanje liječničke pomoći djeci i maloljetnim osobama liječnik će učiniti uz suglasnost roditelja ili skrbnika, odnosno starijih najbližih punoljetnih članova obitelji, osim u hitnim slučajevima.** On će primijeniti najprikladniji postupak, a otkloniti zahtjeve laika koji bi mogli ugroziti zdravlje ili život djeteta i maloljetne osobe. Pri sumnji na zloporabu ili zlostavljanje djece i malodobnih osoba, liječnik je obavezan upozoriti odgovorna tijela, obazrivo čuvajući privatnost i interes djeteta, odnosno maloljetne osobe.

...

8. Liječnik će na prikladan način obavijestiti pacijenta o dijagnostičkim postupcima i pretragama, njihovim rizicima i opasnostima te rezultatima, kao i svim mogućnostima liječenja i njihovim izgledima na uspjeh te mu primjereno pružiti potrebne obavijesti kako bi pacijent mogao donijeti ispravne odluke o dijagnostičkom postupku i predloženom liječenju.

9. **Obveza je liječnika da pokaže razumijevanje za zabrinutost pacijentovih bližnjih, da ih o pacijentovu stanju ispravno obavješćuje te da s njima surađuje na pacijentovu korist.**

Članak 10.

1. **Poštivanje odredaba ovoga Kodeksa obvezno je za sve liječnike.**

2. Povrede odredaba ovoga Kodeksa disciplinske su povrede. Disciplinski postupak zbog povrede Kodeksa propisan je aktima Hrvatske liječničke komore.

...

4. Liječnici su **obvezni odbiti svaku radnju koja je u suprotnosti s načelima iznesenim u Kodeksu**, a Komora im je obvezna pomoći svim stručnim i pravnim sredstvima, ako se za to ukaže potreba.

5. Kaznena i prekršajna odgovornost liječnika ili disciplinska odgovornost u zdravstvenoj ustanovi, trgovačkom društvu ili drugoj pravnoj osobi koja obavlja zdravstvenu djelatnost, ne isključuje pokretanje disciplinskoga postupka pred nadležnim sudom Komore.“

Navedeno propisuje i Zakon o zdravstvenoj zaštiti svojim člankom 124.:

„Zdravstveni radnici su osobe koje imaju obrazovanje zdravstvenog usmjerenja i neposredno u vidu zanimanja pružaju zdravstvenu zaštitu stanovništvu, **uz obvezno poštovanje moralnih i etičkih načela zdravstvene struke.**

Zdravstveni radnici obrazuju se na medicinskom, dentalnom ili farmaceutsko-biokemijskom fakultetu, studijskom smjeru logopedije te drugom visokom učilištu zdravstvenog usmjerenja, kao i u srednjim školama zdravstvenog usmjerenja, odnosno učilištu ili u srednjim školama koje imaju odobrenje za provođenje obrazovnog programa zdravstvenog usmjerenja.

Obveza je zdravstvenih radnika da **pri pružanju zdravstvene zaštite postupaju prema pravilima zdravstvene struke**, na način da svojim postupcima ne ugroze život i zdravlje ljudi.

Poslodavac je obvezan sve zdravstvene radnike koji neposredno u vidu zanimanja pružaju zdravstvenu zaštitu stanovništvu osigurati od štete koja bi mogla nastati u provođenju zdravstvene zaštite.“

Sve gore navedeno propisano je i **Zakonom o zaštiti prava pacijenata (NN 169/04, 37/08)**:

„Članak 2.

Svakom pacijentu jamči se opće i jednako pravo na kvalitetnu i kontinuiranu zdravstvenu zaštitu primjerenu njegovom zdravstvenom stanju, sukladno općeprihvaćenim stručnim standardima i etičkim načelima, u najboljem interesu pacijenta **uz poštivanje njegovih osobnih stavova**.

Pravo na suodlučivanje

Članak 6.

Pravo na suodlučivanje pacijenta obuhvaća **pravo pacijenta na obaviještenost i pravo na prihvaćanje ili odbijanje pojedinoga dijagnostičkog, odnosno terapijskog postupka**.

Pravo na obaviještenost

Članak 8.

Pacijent ima pravo na potpunu obaviještenost o:

- ...
- preporučenim pregledima i zahvatima te planiranim datumima za njihovo obavljanje,
- mogućim prednostima i rizicima obavljanja ili neobavljanja preporučenih pregleda i zahvata,
- svome pravu na odlučivanje o preporučenim pregledima ili zahvatima,
- **mogućim zamjenama za preporučene postupke**,

...

Pacijent ima pravo dobiti obavijesti na način koji mu je razumljiv s obzirom na dob, obrazovanje i mentalne sposobnosti.

Pravo na prihvaćanje ili odbijanje pojedinoga dijagnostičkog, odnosno terapijskog postupka

Članak 16.

Pacijent ima pravo prihvatiti ili odbiti pojedini dijagnostički, odnosno terapijski postupak, osim u slučaju neodgodive medicinske intervencije čije bi nepoduzimanje ugrozilo život i zdravlje pacijenta ili izazvalo trajna oštećenja njegovoga zdravlja.

Prihvatanje pojedinoga dijagnostičkog ili terapijskog postupka pacijent izražava potpisivanjem suglasnosti. ... “

Zbog rečenog predlažemo Sudu da temeljem čl. 161. st. 6. PZ-a odmah donese presudu kojom se oslobađamo optužbe ili oslobađajuću presudu zbog svih istaknutih razloga, a sve pridržavajući se odredbe čl. 182. st. 1. PZ-a.

III. Uza sve ranije istaknuto, djelo koje nam se stavlja na teret nije prekršaj čak niti u užem smislu odredbi PZ-a, kao niti Ustava RH, jer da bi djelo bilo prekršaj mora biti ispravno inkriminirano prekršajnim zakonodavstvom, što ovdje nije slučaj budući je prekršeno načelo zakonitosti iz čl. 2. PZ-a, i to ne samo u smislu da je navodni prekršaj tj. naša činidba izravno dopuštena međunarodnim pravom (*pa dakle nije niti prekršaj*), nego i u smislu da se grubo izigravaju i krše temeljna načela trodiobe vlasti, odnosno ozbiljno se ugrožava pravna sigurnost i kontrola kroz mehanizme donošenja propisa isključivo od strane zakonodavne vlasti u Hrvatskom saboru. U konkretnom slučaju, nezakonito, nepoštivajući proceduru niti obveznu objavu u službenom listu RH, kao i bez potrebnih zaštitnih i kontrolnih mehanizama propisanih Ustavom i zakonima, izvršna vlast (*točnije Ministar zdravlja*) jednom godišnje svojim internim dopisom naziva „Provedbeni program obveznog cijepljenja u Hrvatskoj u XY godini“ de facto određuje što je prekršaj, i tko, koliko, s čime i kada treba cijepiti (*tako prema „Kalendaru cijepljenja 2014.“ zaključno sa navršenim 1. rođendanom dijete treba primiti 17!!! raznoraznih vakcina - u broj su uključene i različite kombinacije cjepiva, pod prijetnjom novčanih kazni i pod različitim drugim prijetnjama npr. neizvjesnost glede primanja djeteta u pojedini vrtić, iako je dijete potpuno zdravo te iako i njegovi roditelji iz svojih prihoda i kroz druge naknade financiraju istu lokalnu zajednicu, tj. iste te vrtiće koji nekima zbog toga ostaju diskriminatorno i nezakonito nedostupni, jer mnogi nisu u stanju zaštititi svoja prava*) iako je PZ-om izrijekom propisano da se „Prekršaji i prekršajnopravne sankcije mogu se propisivati **zakonom**“, a u nastavku ćemo pobliže obrazložiti ovu tvrdnju.

Čl. 77. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (*već je ranije objašnjeno zašto je isti derogiran i neprimjenjiv u penalnom smislu*) propisano je sljedeće:

“Kada se obveza pridržavanja mjera zaštite pučanstva od zaraznih bolesti odnosi na maloljetnu osobu, novčanom kaznom u iznosu od 2.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj roditelj, odnosno skrbnik, ako ne izvrši obvezu imunizacije protiv bolesti utvrđenih Programom obveznog cijepljenja djece školske i predškolske dobi.”

Navedeno treba dovesti u vezu sa čl. 90. Ustava RH koji propisuje sljedeće:

Prije nego što stupe na snagu zakoni i drugi propisi državnih tijela objavljuju se u »Narodnim novinama«, službenom listu Republike Hrvatske.

Propisi tijela koja imaju javne ovlasti prije stupanja na snagu moraju biti objavljeni na dostupan način u skladu sa zakonom.

Zakon stupa na snagu najranije osmi dan od dana njegove objave, osim ako nije zbog osobito opravdanih razloga zakonom drukčije određeno.

Zakoni i drugi propisi državnih tijela i tijela koja imaju javne ovlasti ne mogu imati povratno djelovanje.

Iz posebno opravdanih razloga samo pojedine odredbe zakona mogu imati povratno djelovanje.

Polazeći od članka 90. stavka 1. Ustava svaki akt koji jest drugi propis **mora biti objavljen u „Narodnim novinama“**, a svako drukčije postupanje protivno je ne samo navedenom članku, već i temeljnom načelu vladavine prava i pravne sigurnosti. O navedenom se u svojoj praksi u više navrata izjasnio i Ustavni sud Republike Hrvatske. Tako se u obrazloženju Odluke br. U-II-2168/2013 od 15.04.2014. godine, na str. 25. i 26. navodi:

„6. Ustavni sud ocjenjuje da su za ustavnopravnu ocjenu u konkretnom slučaju mjerodavni članci 3. i 5. u vezi članka 90. stavka 1. Ustava, koji glase:

"Članak 3.

(...) vladavina prava (...) najviše su vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske i temelj za tumačenje Ustava."

"Članak 5.

U Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom.

Svatko je dužan držati se Ustava i prava i poštivati pravni poredak Republike Hrvatske."

...

1) Formalna neustavnost osporenih odluka

7.1. *Ustavni sud je uvidom u Odluku/12 utvrdio da ona ne sadržava odredbu o objavi u "Narodnim novinama", a ni o bilo kakvoj drugoj objavi. Izvršivši provjeru na mrežnim stranicama "Narodnih novina", Ustavni sud utvrdio je da Odluka/12 **nikada nije objavljena u "Narodnim novinama"**... Uvidom u Odluku/12 Ustavni sud je utvrdio i to da ona **ne sadržava nikakvu odredbu o tome kada stupa na snagu.** ...*

.

8. *U rješenju broj: U-II-3209/2013 i U-II-4311/2013 od 19. prosinca 2013. (www.usud.hr), Ustavni sud izrazio je sljedeća stajališta:*

...

6.2. Člankom 90. stavkom 1. Ustava propisano je:

„...Prije nego što stupe na snagu (...) drugi propisi državnih tijela objavljuju se u 'Narodnim novinama', službenom listu Republike Hrvatske.(...)“

Sukladno citiranoj ustavnoj odredbi, eksterni općenormativni i pravnoobvezujući akti državnih tijela ne mogu stupiti na pravnu snagu ako prethodno nisu objavljeni u 'Narodnim novinama'. Aktom objave u službenom listu oni postaju javno dostupni, a zatim, pod propisanim uvjetima stupaju na snagu, čime postaju primjenjivi, to jest stječu svojstvo općeobveznosti i djeluju prema svim svojim adresatima.

Eksterni općenormativni akt državnog tijela koji nije objavljen u 'Narodnim novinama', stoga, nije ni stupio na pravnu snagu, kao takav nije primjenjiv, nije općeobvezan i ne djeluje ni prema kome. Slijedom navedenog, takav akt ne može se smatrati propisom (odnosno 'drugim propisom') ...“

Izvor:

[http://sljeme.usud.hr/usud/praksaw.nsf/94b579567876f9fcc1256965002d1bf4/34f785e77ebb5fbd1257cbe00362641/\\$FILE/U-II-2168-2013.pdf](http://sljeme.usud.hr/usud/praksaw.nsf/94b579567876f9fcc1256965002d1bf4/34f785e77ebb5fbd1257cbe00362641/$FILE/U-II-2168-2013.pdf)

U prijespomenutoj odluci Ustavnog suda ocjenjivalo se pitanje neobjavlivanja podzakonskih akata, a činjenično i pravno je potpuno ista stvar i s programom obveznog cijepljenja interno nazvanog „Provedbeni program obveznog cijepljenja u Hrvatskoj u 2014. godini“ (uza sve navedene nepravilnosti tj. neustavnosti isti Program se čak niti ne zove onako kako je čl. 77. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti propisano!?). Prema shvaćanju Ustavnog suda, akt ne može biti obvezan kada nikad nije objavljen. Dakle, on nije na snazi sve dok se ne objavi u Narodnim novinama.

Važno je imati u vidu i pravo zainteresirane javnosti na sudjelovanje u donošenju općih akata koji se na njih odnose, što je propisano u Zakonu o pravu na pristup informacijama, Kodeksu savjetovanja sa zainteresiranom javnošću, jer je i Ustavni sud u nekoliko svojih odluka izjavio da je to dio demokracije. Hrvatska je po Ustavu demokratska država tako da je moguće osporavati akte koji su doneseni, a da nije bilo omogućeno sudjelovanje zainteresirane javnosti, npr. primjer jedne takve odluke je ukidanje zdravstvenog odgoja, ali ima i drugih odluka da su se ukidali akti, jer nije bilo sudjelovanja zainteresirane javnosti. Isti argument vrijedi i za gornji interni Program, čak i kada bi isti bio na propisani način objavljen u Narodnim novinama, a što nikada nije.

Stoga nikoga ne obvezuje Program obveznog cijepljenja djece školske i predškolske dobi, budući da taj Program (tj. neki drugi program istog ili sličnog naziva) ako uopće fizički postoji, nije objavljen (niti donesen) u skladu s ustavnim odredbama da bi imao obvezujuće

djelovanje te da bi se zbog njegovog nepridržavanja kažnjavalo za navodni prekršaj. Ukoliko se cijepljenje vrši po Programu koji je u formi dopisa ili sličnoj formi prosljeđen nadležnim liječnicima, to ne opravdava automatsko kažnjavanje osoba koje ne izvrše imunizaciju, jer kao što je rečeno, zbog ovog formalnog nedostatka, jednostavno nema prekršaja.

Ovime se krši i načelo demokratskog uređenja države koje zahtijeva da substancijalna pravna pravila trebaju biti donesena od strane zastupnika izabranih na parlamentarnim izborima, a ne od strane izvršnih službenika koji nisu neposredno izabrani od strane građana, kao npr. od strane Ministra zdravlja. Osnovna svrha opisanog načela demokratske u RH prema kojem Hrvatski sabor donosi zakone (čl. 80. Ustava RH), jest i to što Hrvatski sabor izravno predstavlja cijelo biračko tijelo, a čak i u situacijama kad su stajališta saborske većine i Vlade identična, zakonodavni postupak omogućuje saborskoj manjini (*tako se omogućuje sudjelovanje i utjecaj različitih, na neposrednim izborima legitimiranih, političkih opcija*) sudjelovanje u odlučivanju, kritiku, senzibilizaciju javnog mnijenja, ponekad čak i uspješno protivljenje, a u svakom slučaju osigurava transparentnost normotvornog postupka. Sve to ne vrijedi za normotvorni postupak egzekutive tj. Ministra (*čak i kada svojim postupkom ne bi kršio brojne propise i načela, od kojih je najkrucijalnije označeno u ovoj Pisanoj obrani*). Zakonski tekst u redovnom postupku prolazi nekoliko faza razmatranja (*dva do tri čitanja*) te uključuje razmatranje u saborskim odborima, što u konačnici u pravilu rezultira većom kvalitetom konačnog akta (*ali čak i kroz takav postupak prođe dosta toga nedovoljno kvalitetnog, pa stoga i dugi niz godina svjedočimo „zakonodavnom stampedu“ koje gazi načelo pravne sigurnosti, ali i pravnu struku tj. sve one koji bi trebali primjenjivati ili osiguravati primjenu pravnih normi*). Prije opisano odražava namjeru ustavotvorca da u određenim materijama ne može prevladati regulativa koju nije stvorio Hrvatski sabor i treba služiti kao prepreka derogaciji ustavne podjele nadležnosti (*više: Zakonodavna delegacija i zakonski rezervat, dr.sc. Sanja Barić, Hrvatska javna uprava, br. 1/2006, str. 191.-222.*).

Općenito **temeljno načelo zakonitosti (nullum crimen, nulla poena sine lege)** kako u kaznenom, tako i u prekršajnom zakonodavstvu zahtijeva i postavlja jasna pravila:

- da zakon mora bit pisan (nullum crimen sine lege scripta)
- da zakonski opisi moraju biti određeni (nullum crimen sine lege certa)
- zabrana analogije (nullum crimen sine lege stricta)
- zabrana retoraktivnosti (nullum crimen sine lege praevia).

Dakle, ako svi od elemenata koji čine kazneno djelo ili prekršaj, ne udovoljavaju nabrojanim pretpostavkama (lege scripta, certa, stricta, praevia) nema djela. Kako se ovdje Program, kao sastavni dio zakonskog opisa terećenog prekršaja, nikako ne može podvesti pod sve elemente načela zakonitosti, jednostavno - nema ni prekršaja gledajući striktno odredbe PZ-a, čak i u situaciji u kojoj u RH ne bi važile prije opisane odredbe međunarodnih konvencija i drugih zakona. Osim toga prekršaji su „ponašanja kojima se tako povređuje ili ugrožava javni poredak, društvena disciplina i društvene vrijednosti zajamčene i zaštićene Ustavom Republike Hrvatske, međunarodnim pravom i zakonima čija zaštita nije moguća bez prekršajnog

sankcioniranja“, a kao što je nedvojbeno dokazano naše postupanje kao odgovornih i revnih roditelja upravo je u skladu sa Ustavom, međunarodnim pravom i brojnim domaćim zakonima, s iznimkom Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti, koji je radi svih opisanih razloga neprimjenjiv u konkretnom slučaju i koji krši naša temeljna roditeljska i ljudska prava, te koji našem sinu M_____ krši njegova prava kao pacijenta, ali i njegova temeljna ljudska prava.

Prekršajni zakon u mnogim svojim odredbama također potvrđuje navedeno:

Određenje prekršaja

Članak 1.

Prekršaji i prekršajnopravne sankcije propisuju se samo za ona ponašanja kojima se tako povređuje ili ugrožava javni poredak, društvena disciplina i društvene vrijednosti zajamčene i zaštićene Ustavom Republike Hrvatske, međunarodnim pravom i zakonima čija zaštita nije moguća bez prekršajnog sankcioniranja, a njihova se zaštita ne ostvaruje kaznenopravnom prisilom.

Svrha zakona lijepo se može iščitati i na 32. stranici obrazloženja Konačnog prijedloga Zakona o izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona (u finalnom tekstu objavljenog u NN 39/2013):

„Sužavanjem definicije prekršaja traži se veći stupanj povrjeđivanja ili ugrožavanja zaštićenog dobra koji opravdava prekršajno sankcioniranje njihovih počinitelja. Naime, **dosadašnja vrlo široka definicija po kojoj je prekršaj bio definiran** kao svaka povreda javnog poretka, društvene discipline ili drugih društvenih vrijednosti koje nisu zaštićene Kaznenim zakonom i drugim zakonima u kojima su propisana kaznena djela **dovela je do prenormiranosti prekršaja propisanih u brojnim posebnim zakonima u kojima se svaka, pa i najmanja povreda, propisuje kao prekršaj**. Predloženom izmjenom utjecat će se na predlagatelje propisa koji propisuju prekršajna djela da ne propisuju prekršajno kažnjivim ona ponašanja koja po stupnju povrjeđivanja i ugrožavanja zaštićenog dobra to doista ne zavrjeđuju.“ – izvor: https://infodok.sabor.hr/GetAlternativeDocument.aspx?ent_id=13664

Dvije su stvari ovdje osobito važne za istaknuti: **1. naše roditeljsko ponašanje ne povređuje člankom 1. PZ-a** zajamčena i zaštićena dobra, nego je **isto ponašanje izravno zajamčeno i zaštićeno Ustavom, međunarodnim pravom i svim gore navedenim zakonima (izuzev jednog)** i **2.** čak i kada bi netko želio i mogao zanemariti činjenice navedene pod 1. detaljno obrazložene ovom Pisanom obranom i kada bi nekako iskonstruirao neku ugrozu, objektivno se mora priznati da **nije ostvaren drugi uvjet iz čl. 1. PZ-a „čija zaštita nije moguća bez prekršajnog sankcioniranja“** (to je evidentno i objektivno moguće već letimičnim pregledom prakse u istovrsnim stvarima u Velikoj Britaniji, Švedskoj, Španjolskoj, Portugalu, Norveškoj, Nizozemskoj, Luksemburgu, Litvi, Irskoj, Islandu, Njemačkoj, Finskoj, Estoniji, Danskoj, Cipru, Belgiji i Austriji), jer nikada se nije niti pokušalo podići zdravstvene standarde i kvalitetu usluge te napustiti totalitarističko naslijeđe i okrenuti se brojnim i različitim demokratskim načinima kako to rade gore spomenute značajno naprednije zemlje članice EU ili Europe, koje za iste stvari ne koriste snagu sile i represiju, nego snagu argumenata i edukacije, a kojim zemljama su konvencijska prava očito puno važnija i puno se bolje štite u praksi, nego li je to nažalost slučaj u RH. Primjerice navodimo praktične primjere (nadamo se ne i nedostižne) koji bi značajno podigli standarde u ovom segmentu zdravstvenog sustava RH:

– ukidanjem Ministrovog protežiranja pojedinih cjepiva i pojedinih proizvođača, u praksi bi se omogućilo da konkurencija tj. slobodno tržišno natjecanje učini svoje pa da se cijene cjepiva još snize, a kvaliteta i ponuda da se poboljša (*to je uobičajeno djelovanje zdrave konkurencije u svim segmentima društva, jer trenutačno u području cijepjenja u RH možemo vidjeti upravo suprotne rezultate dugogodišnje loše prakse - konkurencija gotovo da ne postoji, a čak i oni koji su na Ministrovj listi i čija se cjepiva nabavljaju po kriteriju najniže cijene, umjesto npr. po kriteriju ekonomski najpovoljnije ponude u kojim kriterijima bi kvaliteta cjepiva igrala značajnu ulogu u dobivanju posla na javnom natječaju, oni također nisu ni malo odgovorni za svoj proizvod, jer je njihovu odgovornost na sebe de facto i de iure preuzela država, a što je opet značajno otežalo pacijentu bilo kakvo utvrđivanje odgovornosti u onim najgorim slučajevima teških nuspojava i/ili oboljenja, jer su oni stručnjaci koji bi trebali pomoći pacijentu u potencijalnoj nevolji i strahu da i sami ne budu procesuirani, što nije zanemariv sukob interesa. To možda pojašnjava zašto je HALMED godinama upozoravao da se sve nuspojave trebaju prijavljivati, a da će oni ocjenjivati osnovanost istih, no mnogi koji su pokušali reći tako nešto cjepitelju nisu dobili povjerenje zdravstvenog djelatnika već im je paušalno rečeno da to nije povezano ili da previše i bez razloga brinu);*

- razviti mehanizam pravne zaštite zdravstvenih djelatnika od nepotrebnih kaznenih ili prekršajnih progona (*bilo od HZZO-a, Ministarstva ili pacijenata*), te maksimalno transparentno prijavljivanje nuspojava kod svakog pojedinog cjepiva, te u paketu s time edukacija zdravstvenih djelatnika o utvrđivanju uzročnih veza između cjepiva i pojedinih teških zdravstvenih stanja te razvoj dobre prakse u tom smjeru, jer trenutačno roditelji vrlo teško probijaju barijere i gotovo su onemogućeni u dokazivanju štetnih posljedica pojedinog cjepiva, jer su najčešći odgovori koje apriori dobivaju, da neko stanje nije uzrokovano cjepivom iako to nije znanstveno eliminirano, pa se umjesto toga ide na dokazivanje bilo kojeg drugog uzroka izuzev cjepiva – to je u najmanju ruku neznanstveno, a sigurno je i neetično, da ne koristimo teže kvalifikacije;

- pojačati nadzor od strane HALMED-a (*ovlasti, stroži sigurnosni protokoli i financiranje*) i pokušati umanjiti korporativni utjecaj na opinion makere, na stručne časopise i rezultate istraživanja, jer ima bezbroj primjera kako se guši, ismijava ili cenzurira sve one stručnjake koji ukazuju na nešto „protivno main-streamu“ koji se ponekada služi pravim fašističkim metodama i ne biraju se sredstva u diskreditaciji druge strane; onemogućavanjem slobodnih rasprava i neovisnih znanstvenih istraživanja imamo kompromitiranu znanstvenu sadašnjost o čemu pišu mnogi znanstvenici diljem svijeta iz svih mogućih znanstvenih područja. Imamo i mi naše stručnjake koji su dali ili još daju svoj doprinos u rješavanju i ukazivanju na određene neprihvatljive pojave unutar svjetskog zdravstveno-farmaceutskog sustava, a navodimo samo jedan recentniji primjer - dr.sc. Tomislav Smoljanović čiji primjer zorno prikazuje koliko je teško ići protiv „struje“ (pet godina), čak i kada znanstveno nema dvojbi, ali su s druge strane stručnjaci i urednici stručno-znanstvenih časopisa te lobiji koji ne škrtaše kako bi ostvarili svoje ciljeve (izvor: <http://www.jutarnji.hr/tomislav-smoljanovic-i-ivan-bojanic--ovi-doktori-razotkrili-su-najvecu-medicinsku-aferu-u-povijesti/958314/>;

<http://www.tportal.hr/scitech/znanost/136175/Hrvat-konacno-pobijedio-americkog-farmaceutskog-diva.html>;

<http://www.tportal.hr/scitech/znanost/137814/Slavni-ortoped-bjesnina-hrvatsko-americke-kritike.html>) - poanta ovoga nije ulaženje u neke znanstvene analize cijepjenja i necijepjenja, nego jednostavno konstatacija da **na svijet znanosti i medicine itekako utječu pojedini lobiji, odnosno utječu na krajnje zaključke istih**, jer nažalost novac danas diktira pravila igre, a znanstvenici bez novca, mogu i znaju učiniti puno toga kako bi došli

do potrebnih sredstava **sljedom čega mi kao roditelji zadržavamo pravo provjeravati sve izvore informacija i potom donositi slobodne odluke.**

Radi znanstveno-teorijske vjerodostojnosti treba reći, da iako sustav želi uvjeriti javnost i roditelje da je sve nesporno i sigurno, u stručnim krugovima je to daleko od istine – da ne navodimo stotine znanstvenih radova i upozorenja. U pravitku se u članku [OPASNOSTI CIJEPLJENJA DJECE - Zašto nitko ne govori o već poznatim i dokazanim štetnim nuspojavama nakon cijepljenja](#), dostavlja vrlo informativno pregledno izvješće sa 9. Međunarodnog kongresa o autoimunosti, održanog od 26.-20.03.2014. godine u Nici, na kojem je održan i 3. Međunarodni simpozij o cjepivima, gdje se „nekim slučajem“ baš spominjalo i cjepivo protiv hepatitisa B, kao i rad [Lice i naličje cijepljenja protiv hepatitisa B](#) iz 2007. godine. **Ništa ne dokazujemo već samo ukazujemo na očite sporne činjenice i izjave suprotstavljenih strana, od kojih je jedna strana nemjerljivo izdašnije financirana i prema našem mišljenju u očitom sukobu interesa, dok su na drugoj strani stručnjaci koji se izlažu ozbiljnim neugodnostima i nepogodama** pa nama nije jasno **koji bi bio njihov interes da ugroze sebe i svoje karijere!?** Sasvim sigurno da je naše temeljno ljudsko i roditeljsko pravo (*i pravo kao pacijenta*) promišljati o tim stvarima i slobodno odabirati ili mijenjati stav kome ćemo više vjerovati. Suspendiranje ovog prava, osim što bi bilo protupravno, protumedicinski i neetično, bilo bi i iznimno opasan presedan koji bi otvorio vrata raznim zlouporabama od strane pojedinih centara moći ili od strane pojedinih dijelova izvršne vlasti. To je san svakog totalitarnog režima i lažnih (*samo deklarativnih*) demokrata.

Zaključno navodimo i da čl. 82. PZ-a propisuje temeljnu svrhu postupovnih odredbi, a što sve treba osigurati zaštitu ljudskih prava kao i to da nitko nedužan ne bude osuđen, a što se također ne smije zanemariti u konkretnom postupku.

Primjenom kaznenopravne teorije (*dr.sc. Petar Novoselec – Opći dio kaznenog prava*) navodimo da, čak kada bi netko zanemario sve prigovore glede nepostojanja odgovarajućeg opisa prekršajnog djela i odgovarajuće objave i procedure donošenja, da ovdje evidentno postoje razlozi isključenja protupravnosti nastali izvan materijalnog kaznenog (prekršajnog) zakonodavstva. Oni mogu nastati u nekoj drugoj grani domaćeg prava (*npr. ovlaštenja iz Zakona o zaštiti prava pacijenata*), u međunarodnom pravu (*npr. Konvencija o zaštiti ljudskih prava i dostojanstva ljudskog bića u pogledu primjene biologije i medicine: Konvencija o ljudskim pravima i biomedicini i Povelja o temeljnim pravima Europske unije*) ili u običajnom pravu (*pravo roditelja da slobodno donose odluke koji se tiču zdravlja njihove djece*). Ovdje navedeni razlozi isključenja protupravnosti ukazuju na dvije važne okolnosti: **1.** razlozi isključenja protupravnosti ne moraju biti predviđeni u pisanom zakonu (*to može biti i običajno pravo ili propisi nižeg ranga*), niti moraju biti određeni u onoj mjeri u kojoj su to bića kaznenih djela. Zato načelo zakonitosti ne vrijedi za njih u onom obliku u kojem vrijedi za bića kaznenih djela. To je opravdano jer kod njih se ne radi o pretpostavkama kažnjivosti, nego o pretpostavkama isključenja kažnjivosti; **2.** razlozi isključenja protupravnosti ne moraju uopće biti norme kaznenog (*prekršajnog*) prava, nego to mogu biti i norme neke druge pravne grane (*prava pacijenata, temeljna ljudska prava, roditeljska prava*). Na taj način dolazi do izražaja **jedinstvo pravnog poretka: ono što je dopušteno u drugim granama prava, npr. građanskom ili upravnom, dopušteno je i u kaznenom pravu (ili u konkretnom slučaju ono što je dopušteno u međunarodnom pravu i što je dopušteno u pravu pacijenata te što je uređeno obiteljskim pravom, dopušteno je i prekršajnim pravom). Pravni poredak bi zapao u nepodnošljivu proturječnost ako bi u jednoj grani neko ponašanje dopuštao, a u kaznenom ili**

prekršajnom pravu ga zabranjivao. Načelo jedinstva pravnog poretka, međutim, ne traži i da ono što je zabranjeno u nekoj drugoj grani prava bude zabranjeno i u kaznenom pravu. Smetanje posjeda je zabranjeno normama građanskog prava, ali normama kaznenog prava (*u pravilu*) nije. U tome je smisao zahtjeva da kazneno (*prekršajno*) pravo bude posljednje sredstvo (**ultima ratio**) jer **ono se ne upliće tamo gdje se zaštita društva na zadovoljavajući način postiže sredstvima drugih pravnih grana.** Da bi u pojedinom slučaju bila isključena protupravnost, nije dovoljno da postoje objektivne pretpostavke nekog razloga isključenja protupravnosti, nego se traži i jedna subjektivna. **Kod počinitelja mora postojati volja da postupa u skladu s pravom (tu se naravno ne misli na onaj jedan nomotehnički i pravnotehnički vrlo loš zakon koji se kosi sa cijelim nizom drugih zakona i sa konvencijama, te sa Ustavnim načelima vladavine prava),** a da bi ona postojala, počinitelj mora poznavati situaciju zbog koje je isključena protupravnost, a što smo mi jasno dokazali i obrazložili i u Prigovoru i još više u ovoj Pisanoj obrani.

Utvrđi li sud da je isključena protupravnost radnje koja ispunjava sva obilježja nekog kaznenog djela nastaju sljedeći pravni učinci - počinitelj radnje čija je protupravnost isključena nije počinio kazneno djelo i ne može se kazniti, niti se prema njemu mogu izreći bilo koje druge kaznenopravne sankcije (*mjere upozorenja, sigurnosne i odgojne mjere*). Na procesnopravnom planu to znači da se donosi presuda kojom se optuženik oslobađa optužbe, jer djelo zbog kojeg je bio optužen nije kazneno djelo (*čl. 355. st.1. toč. 1. ZKP*). Prekršajnopravnu analogiju nije potrebno tumačiti stručnjacima za prekršajno pravo.

Pretpostavka okrivljenikove nedužnosti, preuzeta u čl. 3. ZKP iz odredbe čl. 28. Ustava RH propisuje ne samo to da će se svatko smatrati nedužnim dok mu krivnja ne bude dokazana pravomoćnom sudskom presudom, što predstavlja **jedan od kamena temeljaca zaštite ljudskih prava od samovolje državnih vlasti i pretvaranja okrivljenika u puki objekt kaznenog (prekršajnog) progona,** nego i to da se svaka dvojba o postojanju neke činjenice koja predstavlja obilježje nekog kaznenog djela (prekršaja) ili o kojoj ovisi primjena neke odredbe KZ (PZ) mora riješiti na način koji je povoljniji za okrivljenika (*načelo in dubio pro reo*).

IV. Pravno gledajući ova cijela situacija je vrlo jasna i nedvojbeno, te sprječava bilo kakvu „represiju“ pojedinih organa (*koji selektivno poznaju, a samim time i selektivno primjenjuju pravne norme – pravna nesigurnost*) i kršenje konvencijskih i zakonskih prava, kao i prisiljavanje roditelja na donošenje bilo kakvih odluka glede njihove djece, **u ispravnost kojih odluka oni kao skrbnici iz bilo kojeg razloga sumnjaju.** Dugi niz godina Obiteljski zakon je u članku 91. također bio vrlo jasan po istom pitanju:

„(1) Roditeljsku skrb čine odgovornosti, dužnosti i prava roditelja, s ciljem zaštite dobrobiti djeteta, osobnih i imovinskih interesa.

(2) **Roditelj se ne može odreći roditeljske skrbi.**

(3) **Roditeljska skrb može se ograničiti ili oduzeti samo odlukom nadležnih tijela iz razloga i na način propisan ovim Zakonom.**“

Novi Obiteljski zakon (NN 73/2014 i 85/2014) također jasno uređuje navedeno:

„Pojam roditeljske skrbi

Članak 91.

(1) *Roditeljsku skrb čine odgovornosti, dužnosti i prava roditelja, u svrhu zaštite i promicanja djetetovih osobnih i imovinskih prava te dobrobiti. Roditeljsku skrb roditelji su dužni ostvarivati u skladu s djetetovim razvojnim potrebama i mogućnostima.*

(2) **Roditelj se ne može odreći prava na roditeljsku skrb. ...**

Zastupanje djeteta

Članak 99.

(1) *Roditelji koji ostvaruju roditeljsku skrb **imaju dužnost i pravo sporazumno zastupati svoje dijete u odnosu prema trećima u osobnim i imovinskim pravima.** ... “*

U pojedinim svojim odredbama novi Obiteljski zakon još jasnije potvrđuje rješavanje konkretne situacije i postavlja jasne preduvjete (*tako npr. ako zdravstveni djelatnik iz bilo kojeg razloga ne uvjeri roditelje da je pojedino cjepivo korisno za dijete ili da koristi istoga cjepiva premašuju rizike i potencijalne štete i ne dobije njihov slobodni pristanak, propisano je pod kojim uvjetima će se moći dobiti informirani pristanak djeteta na neko cjepivo, a to je najranije nakon što dijete navršiti 16 godina*):

„Informirani pristanak djeteta na medicinske zahvate

Članak 88.

(1) *Dijete koje je navršilo šesnaest godina i koje je prema ocjeni doktora medicine **dovoljno zrelo za donošenje odluke o preventivnom, dijagnostičkom ili terapijskom postupku u vezi sa svojim zdravljem** ili liječenjem, može samostalno dati pristanak na pregled, pretragu ili medicinski zahvat (u daljnjem tekstu: *informirani pristanak*).*

(2) *Ako se radi o medicinskom zahvatu koji je povezan s rizicima teških posljedica za fizičko ili psihičko zdravlje djeteta pacijenta, uz pristanak djeteta iz stavka 1. ovoga članka potrebno je i odobrenje djetetovih roditelja ili drugog zakonskog zastupnika.*

(3) *U slučaju spora između djeteta i roditelja o poduzimanju medicinskog zahvata iz stavka 2. ovoga članka odluku donosi sud u izvanparničnom postupku.“*

Nesporno je da isključivo roditelji, mogu donijeti konkretnu odluku glede svojeg djeteta, na način za koji isti ti roditelji smatraju da je u najboljem interesu djeteta. Čak i slučajevima u kojima su sukladno Obiteljskom zakonu pojedinim roditeljima ograničena ili oduzeta roditeljska prava, tada konkretnu odluku donosi posebni skrbnik djeteta. Kao što se može vidjeti Ministar zdravlja, temeljem svoje pozicije nositelja jednog dijela izvršne vlasti, nije ovlašten donositi takve odluke niti je ovlašten ograničavati prava zakonskih zastupnika djece. **Nesporno je da je pravo djeteta primiti bilo koje ili sva cjepiva** koja Ministarstvo prisilno i nezakonito nameće svojim dopisom (*umjesto da ih profesionalno i etično nudi, kao što se sve druge zdravstvene usluge i proizvodi nude na slobodnom tržištu RH, pa one usluge ili oni*

pružatelji usluga koji su nedovoljno kvalitetni propadaju tzv. „prirodnom selekcijom“). Isto tako **nesporno je pravo djeteta da uzimanje bilo kojeg ili svih tih cjepiva odgodi ili odbije** u postupku informirane suglasnosti. **Nesporno je da ovlaštenici nisu nepogrešivi i da mogu donijeti odluku, koja će se možda nekada u budućnosti pokazati kao pogrešnom**, bilo da im dijete oboli od neke bolesti, koja se možda mogla spriječiti cijepljenjem (*kažemo „možda“ jer nijedan proizvođač cjepiva ne jamči da je zaštita koju oni pružaju stopostotna niti da je vremenski neograničena*), bilo da im dijete pretrpi neki oblik teške nuspojave, koje nažalost idu uz svaki lijek, ili da im uslijed jednog ili više cjepiva, možda i uz doprinos drugih faktora, zdravstveno stanje djeteta bude trajno i teško narušeno. Iskustva su različita, isto kao što su različita i djeca i njihov imunitet, njihova prehrana, i različiti brojni drugi štetni ili korisni faktori kojima su djeca izložena u svakodnevnom životu. **Tako smo i mi, roditelji našeg M_____ koji ga najbolje poznajemo, koristeći se svojim pravima**, nakon što smo pažljivo pročitali Upute o lijeku i informacije dostupne na web stranici Hrvatske agencije za lijekove i medicinske proizvode (*poučeni osobnim iskustvom sa starijim sinom, smatramo da je tragično što nam nitko nikada prilikom niti jednog cijepljenja koje je on prolazio nije dao iste Upute, a onda se navodno očekuje da ljudi prate stanje djeteta i da odgovarajuće reagiraju ukoliko primijete kakve nuspojave!?*) i **nakon što smo se informirali** kod svojih prijatelja medicinskih i farmaceutskih stručnjaka (*koji nisu svi imali isto mišljenje niti su davali iste odgovore, na ista pitanja, što samo potvrđuje složenost pitanja*) **donijeli odluku** da ne želimo da itko našem tek rođenom sinu, kojega još niti sami ne poznajemo dovoljno dobro, daje ne samo navedena cjepiva (*zbog čega sada sanitarna inspektorica, koja očito ne poznaje pravo, nego samo poznaje jedan zakon, provodi neke potpuno pogrešne, nezakonite i neetične postupke, a što joj mi ne zamjeramo, nego samo konstatiramo da je stanje otužno i da ima vrlo mnogo prostora za napredak*) nego nikakve druge lijekove, **sve dok mi ne ocijenimo da je isto apsolutno nužno, potrebno i/ili korisno za njega**. Navedena roditeljska odluka podložna je preispitivanju i novim spoznajama, ali mi istu sigurno nećemo mijenjati „pod prisilom“, nego ćemo ako nas se bude pokušavalo siliti ili kažnjavati za nešto ovako temeljno za svakog odgovornog roditelja, upravo suprotno ostati još čvršće u uvjerenju da smo donijeli najbolju odluku za svoje dijete. Jedno je sigurno, kada i ako oni koji sada nameću svoja rješenja, odluču umjesto prisile koristiti znanstvene i iskustvene argumente (*isključujemo statistiku, jer onome djetetu kome se zdravlje teško i trajno naruši zbog cjepiva i njegovim roditeljima, nije ništa lakše ako pročitaju negdje da je njihov slučaj „graničan“ ili u vrlo malom postotku, pogotovo jer se zna da većina nuspojava nikada ne biva prijavljena niti otkrivena i uzročno povezana!?*), pri tome poštivajući etična načela, uvjere nas da je bilo što od onog što nam nude za našeg sina in concreto odlično za njegovo zdravlje, mi ćemo to sigurno uzeti, pa čak i skupo platiti, ako je potrebno. Možda griješimo, ali uvjereni smo u to da se kvalitetan proizvod i/ili usluga lako plasiraju na tržište i nađu krajnjeg korisnika, pa u slučaju u kojem se nešto od toga represivnim mjerama nameće, ili čak monopolistički nameće, mi smo odmah još oprezniji i još sigurniji u svoju odluku i tako će to biti dokle god se budemo brinuli o NAŠOJ djeci. **Ministar ima svoju djecu, pa ako mu majka iste dopusti, možda njima nešto može nametnuti, iako čisto sumnjamo, a nad našom djecom koja su slobodna od rođenja on nema apsolutno nikakvu vlast, već je on tu i mi ga**

plaćamo da nama služi i unaprjeđuje zdravstvene usluge i standarde, a ne da nas vraća u plemensko društvo, u kojem o svemu odlučuje poglavica, a u slučaju neprovođenja te odluke slijedi izgon iz plemena ili čak smrt za neposlušne pripadnike plemena.

V. Smatramo da bi se radi poštivanja svih ranije navedenih pravnih izvora prije donošenja bilo koje slobodne i informirane odluke koja se tiče našeg djeteta mi svakako trebali sa sigurnošću ili barem sa značajnim stupnjem vjerojatnosti znati odgovore na sljedeća pitanja (*ovo se navodi da se stekne dojam o svim bitnim pitanjima koja pojedinim ljudima izloženim sličnim represivnim mjerama, neopravdano ostaju bez odgovora od strane Ministarstva zdravlja i pojedinih zdravstvenih djelatnika*):

1. Je li naše dijete preosjetljivo na djelatne tvari ili bilo koji drugi sastojak lijeka/cjepiva, a koja okolnost sukladno uputi o lijeku predstavlja razlog za izričitu zabranu proizvođača za primitak takvog cjepiva - kontraindikaciju?

2. Da ne postoji niti bilo koja druga kontraindikacija kod našeg djeteta, koja bi prema proizvođačevoj uputi i/ili pravilima struke značila da se našem djetetu, ne preporuča uporaba navedenog lijeka?

3. Isto tako želimo da nas se obavijesti (*ne paušalno, nego konkretno sa točno navedenim istraživanjima koje su proveli proizvođači, ali i sa rezultatima onih istraživanja koje su proveli neovisni stručnjaci te onih ispitivanja i istraživanja koje su provele hrvatske regulatorne agencije nadležne za ova pitanja*), o svim mogućim štetnim interakcijama i neželjenim učincima bilo koje od svih mogućih kombinacija cjepiva koja su navedena u internom dopisu nadležnog Ministarstva koje se naziva „Provedbeni program obveznog cijepjenja u Hrvatskoj“, jer koliko smo mi upoznati niti jedan proizvođač cjepiva u postupku odobravanja lijeka za naše tržište nije uzimao u obzir sva različita druga cjepiva drugih proizvođača sa svim različitim kemijskim i drugim tvarima koja se nalaze u njima i čije kumulativno (*bilo štetno, bilo korisno*) djelovanje, i nama, ali čini nam se i stručnoj javnosti ostaje nepoznato ili barem nedovoljno poznato i nedokazano!?

4. Zanima nas i koje su sve supstance (*bilo da ih se tretira kao aktivne ili pomoćne tvari*) u svakom cjepivu te je li istina da niti naš regulator ne zna baš sve podatke i sve sastojke istoga (*zbog navodnih ograničenja glede industrijskih i poslovnih tajni proizvođača, koje tajne pravno ne bi smjele imati prednost pred „sigurnošću i zdravljem pacijenta“ te pred „javnim zdravljem“*), pa nas zanima koliko su time kompromitirana neka od osnovnih načela za lijekove: kakvoća, sigurnost, terapijska učinkovitost te funkcionalnost?

5. Osobito nas zanima na koje načine je dokazano da sve pomoćne tvari svakog konkretnog cjepiva (*pogotovo, ako je neodređeni broj njih tajan*) udovoljavaju osnovnim zahtjevima za pomoćne tvari, s naglaskom na kemijsku inertnost, farmakološku i toksikološku inaktivnost, mikrobiološku ispravnost te podnošljivost s lijekom i drugim pomoćnim tvarima?

6. Zanima nas i na koji način proizvođač konkretnog cjepiva, registriranog i dostupnog na tržištu RH, odgovara za svoje proizvode te koja su njegova jamstva bilo o učinkovitosti samog cjepiva bilo o sigurnosti cjepiva i o odštetnoj odgovornosti za neželjene posljedice cjepiva? Ovo primarno stoga što kruže glasine da su proizvođači cjepiva bez valjanih pravnih i sigurnosnih razloga ekskulpirani od svoje odgovornosti, a da umjesto njih koji zarađuju na svom proizvodu, odgovara RH ili netko treći? Ako je sve to točno, koje su dodatne sigurnosne

kontrole i provjere uvedene od strane naših regulatora i struke, budući da sami proizvođač, u tom slučaju osnovano nema niti pravne niti ekonomske razloge za dodatno poboljšanje svoga internog sustava kvalitete (*a to su već dulje vrijeme ključni razlozi za određena postupanja u svim gospodarskim djelatnostima, izuzev čini se tzv. Big pharme*)? Proizvođač jednostavno nije motiviran za dodatnim podizanjem kvalitete (*jer time poskupljuje i finalni proizvod koji bi trebao biti sigurniji i kvalitetniji – npr. tako postoje velike kvalitativne i cjenovne razlike u automobilima marke Volvo i automobila marke Dacia*), a farmaceutsku industriju, ali i Svjetsku zdravstvenu organizaciju te pojedine domaće zdravstvene institucije, svako toliko potrese neka afera koja dodatno sroza ugled farmaceutske i medicinske struke i povjerenje potrošača tj. pacijenata u njihove proizvode i/ili usluge (*unatrag više desetaka godina brojna su cjepiva puštena na „svjetskom tržištu“, zarada je ostvarena pa bi ista bila naknadno povučena, jer se pokazalo da su vrlo štetna i opasna – dakle svjetski sustav plasiranja cjepiva očito u sebi ima rupe koje omogućuju da se ovi „Trojanski konji“ skupo prodaju*) **ili Vi imate neke dokaze koji pobijaju sve gore navedeno (molim točno ih navesti)?**

OVAJ ČAS KAO ODGOVORNI RODITELJI NISMO SPREMNI I NE ŽELIMO SAZNATI ODGOVORE NA GORNJA PITANJA, tako da jednostavno prepustimo dijete jednom malom i vrlo rigidnom dijelu zdravstvenog sustava (*koji besramno krši temeljna stručna i etička načela svoje profesije, ali i brojne ovdje istaknute propise*) i nadamo se da to neće biti štetno po zdravlje našeg sina. Gornja pitanja koja se tiču eventualnih kontraindikacija i na koja nam nitko nije niti pokušao odgovoriti, imaju svoje pravno uporište izravno u članku 11. **Pravilnika o načinu provođenja imunizacije, seroprofilakse, kemoprofilakse protiv zaraznih bolesti te o osobama koje se moraju podvrgnuti toj obvezi (NN 103/13)** kao i u **proizvođačevim uputama o konkretnom lijeku/cjepivu** u vezi s istim člankom. Nužno je naše povjerenje poljuljalo i to što je nekom "stručnjaku" palo na pamet da 1. dan u rodilištu želi cijepiti naše dijete protiv Hepatitisa B!? Hepatitis B se prenosi spolnim odnosom i dijeljenjem igli u narkomanskim zabavama, ili kod tattoo "majstora" ili drugih koji u svom radu koriste različite igle pri čemu ne paze na higijenu igle, pa čistom logikom nema razloga za žurbu, ali je iz nama nepoznatog i nelogičnog razloga nekome iz Ministarstva važno da to bude prvi dan života!? "Stručnjak" tu ne staje, nego kaže ponovi opet isto za 2 mj. i opet kad navršši 6 mjeseci (*to zovu docjepljivanje*), a pri tome uopće ne provjeravaju dosegnutu „razinu zaštite“ pa da eventualno stanu nakon 2. puta ili uvedu još nekoliko docjepljivanja, ako se pokaže da „zaštita nije dovoljna“!? Nas kao odgovorne roditelje, upravo sve od gore navedenog, dovodi do zaključka da su brojni nestručni i neetični ljudi (*koji su lako moguće članovi neke političke stranke i upravo zbog toga su i došli do pozicija*) na najodgovornijim mjestima unutar zdravstvenog sustava i u mogućem sukobu interesa, a dok svi oni drugi stručnjaci bivaju nepravedno zapostavljeni ili ušutkivani, pa je i to razlogom našeg pojačanog, netko će možda pomisliti i pretjeranog opreza, no to je naše pravo i obveza.

Detaljno smo upoznati sa pravnim i prirodnim sadržajem pojma „izvršavanja roditeljske skrbi“, odnosno sa svim odgovornostima, pravima i obvezama roditelja s ciljem zaštite dobrobiti djeteta i niti jednom trenutku nam ne pada na pamet odreći se roditeljske skrbi (*niti djelomično*), niti prepustiti bilo kome drugome izvan naše obitelji da nam nameće nešto što je možda u najboljem interesu našeg djeteta, a možda i nije!? Mi, roditelji koji smo donijeli novi život na svijet i brinuli se o njemu u svakoj minuti svakoga dana (*a što ćemo činiti dok god budemo živi*) i koji najbolje poznajemo svoje dijete, **uz savjesnu upotrebu svih svojih znanja i sposobnosti donijet ćemo SLOBODNO odluku koja je u najboljem interesu našeg djeteta**. Navedeno

znači da kada postoji bilo kakva sumnja o tome ili kada postoji potreba za određenim spornim tumačenjima, ISKLJUČIVO mi roditelji ćemo pažljivim sagledavanjem svih okolnosti i činjenica, odlučiti u što manje sumnjamo odnosno dati ćemo svoje konačno tumačenje glede bilo čega spornog I TO JE KONAČNO i mora se poštovati. U protivnom se možemo vratiti u prošlost u plemensko društvo ili po uzoru na Osmanlije uvesti „danak u krvi“, te na okrutni način otimati i novačiti djecu kako bi postali profesionalni vojnici ili kako bi se u konkretnom slučaju cijepili na zapovijed Ministra zdravlja cjepivom točno određenog proizvođača, a ne nekim konkurentskim kvalitetnijim cjepivom.

Naglašavamo ujedno i da nam naše vjersko uvjerenje, a također i naša savjest prigovara da donesemo potencijalno štetnu odluku po svoje dijete za koje smo uvjereni da nam ga je Bog, upravo takvog – neponovljivog, jedinstvenog i predivnog - povjerio na brigu, skrb i nesebičnu ljubav. Ne znamo kako bismo bilo koje teške štetne posljedice cijepljenja, koje bi možda mogle nastati, sebi mogli oprostiti, pa stoga nemamo izbora nego uz uvažavanje svih gore navedenih stručnih, ali i pravnih pitanja, donijeti odgovarajuću odluku i biti spremni suočiti se sa potencijalnim posljedicama iste. Kako ne bi bilo nesporazuma, ovime nedvojbeno izražavamo PRIGOVOR SAVJESTI I VJEROISPOVJESTI. Ovaj čas sva naša uvjerenja, iskustva i znanja (*a proveli sam vrlo mnogo vremena ocjenjujući iskaze suprotstavljenih strana tzv. PRO VACCINE i CONTRA VACCINE te različitih stručnjaka sa obje strane*) ukazuju da je najbolja odluka u interesu našeg djeteta **trenutačno odgađanje, tj. necijepljenje konkretnim proizvodom. No dopuštamo da postoji određena mogućnost da nismo upoznati sa nekim ključnim činjenicama koje bi prevagnule da promijenimo svoj stav tj. uvjetnu odluku**, pa je stoga korektno da i zdravstveni sustav kojeg svi masno plaćamo, odgovori na naša pitanja i dileme, da sve konkretno potkrijepi odgovarajućim dokazima u kojem slučaju će dobiti i jednog dobrog „odvjetnika“ za ova pitanja na strani koja zagovara tzv. „masovnu imunizaciju od rođenja“. **Do tada ne zauzimamo ničiju stranu, ali borimo se za svoje dijete svim dopuštenim pravnim sredstvima i u skladu sa svojom savješću, uvjerenjima i različitim iskustvima i znanjima.**

VI. Zbog svega navedenog tražimo da Sud temeljem čl. 161. st. 6. PZ-a odmah donese presudu kojom se oslobađamo optužbe ili oslobađajuću presudu zbog ovog razloga donese kasnije pridržavajući se odredbe čl. 182. PZ-a.

Ovdje navedeno predstavlja samo mali dio na iznimno kompleksnu temu cijepljenja, njegovim prednostima i rizicima te teškim i neželjenim posljedicama koje može donijeti. Unatoč tome, ipak je pitanje obveze cijepljenja prvenstveno pravno pitanje jer predstavlja nedvojbeno zadiranje u ljudske slobode i vrijednosti pa **čak i da dobrobit cijepljenja znatno premašuje rizike to ne bi bilo odlučno za ograničavanje prava roditelja unutar konvencijskih i okvira drugih propisa kojima se štite ljudska prava, na donošenje slobodne odluke o izboru cijepiti ili ne.**

Nastavno, neovisno o tome što je ovdje riječ o skraćenom prekršajnom postupku, svi dokazi koji idu u prilog okrivljeniku/okrivljenima, moraju biti izvedeni čak na uštrb načela ekonomičnosti, jer je pravo na pravično suđenje i adekvatnu obranu ustavna i kategorija zaštićena međunarodim pravom. Ovome u prilog navodimo citat iz knjige - *Analiza pravnih lijekova u prekršajnom postupku s naglaskom na institute obveznog prekršajnog naloga u svjetlu sudske prakse i komparativnih europskih rješenja* – Dr. sc. Anna Maria Getoš i mr. sc. Miranda Gulišija, str. 647.

Na pokazano povjerenje zakonodavca, kada je u postupcima po prigovorima na obavezne prekršajne naloge nadležnost prebacio na prekršajne sudove, prvostupanjski bi sudovi trebali

odgovoriti tako da taj postupak vode uz najveće poštovanje procesnog položaja okrivljenika, osobito imajući u vidu da upravo oni donose presude na koje taj okrivljenik nema pravo žalbe. To znači da se okrivljeniku u takvom postupku mora omogućiti korištenje svim onim pravima koja tijekom redovitog postupka imaju drugi okrivljenici. Tu se prije svega misli na uobičajena prava obrane (da se brani sam ili uz pomoć branitelja, da predlaže dokaze, da ispituje svjedoke, da se upozna s dokazima koji ga terete), prava koja su već odavno utvrđena kao minimalni standardi pravičnog suđenja u postupcima u kojima se neka osoba tereti za kakvo protupravno ponašanje. Drugim riječima, žurni postupak ne znači da se u njemu pri utvrđivanju postojanja obilježja prekršajnog djela treba držati načela ekonomičnosti i efikasnosti pod svaku cijenu, odnosno da se ta načela uzmu kao imperativi koji će opravdati derogaciju zakonitog i pravičnog (pravičnog) vođenja prekršajnog postupka.

Ovim nipošto ne impliciramo potrebu da se izvedu svi predloženi dokazi, nego onoliko koliko cijenjeni sud smatra da je potrebno za prouzročiti oslobađanje, premda je po našem mišljenju već samostalno svaki od predloženih dokaza dovoljan za donošenje oslobađajuće presude. Još bitnije, i prije izvođenja ijednog dokaza moguće je **isključivom primjenom prava** (naročito uzimajući u obzir spomenute međunarodne konvencije kojih je RH potpisinica kao i odredbe Zakona o zaštiti prava pacijenata) **donijeti oslobađajuću** presudu. Ovo sve pod pretpostavkom da se propusti donijeti oslobađajuća presuda iz razloga što Program cijepljenja kao sastavni dio bića prekršaja iz čl. 77. Zakona o zaštiti pučanstva nije adekvatno objavljen niti donesen po prihvaćenim pravnim standardima i u propisanom postupku, zbog čega nema prekršaja.

Slijedom sveg navedenog okrivljenici smatraju da je evidentno da nisu počinili djelo za koje su optuženi te predlažu da Sud utvrdi da isti nisu krivi za počinjenje prekršaja koji im se stavlja na teret odnosno da rješenjem obustavi prekršajni postupak.

Podredno, ako Sud kojim slučajem ipak ne oslobodi okrivljenike krivnje isti umoljavaju Sud da prilikom određivanja vrste i mjere kazne uvaži sve olakotne okolnosti, a osobito stupanj krivnje, ponašanje okrivljenika, nepostojanje bilo kakve štete prouzročene prekršajem, te ukupnost društvenih i osobnih uzroka, jednako kao i da uvaži opću i posebnu svrhu prekršajnopравnih sankcija te da okrivljenicima izrekne opomenu kao mjeru upozorenja odnosno da ga oslobodi od kazne ili da kaznu maksimalno ublaži.

S poštovanjem,

U Zagrebu, __. __. 2014. godine

N _____

M _____,
